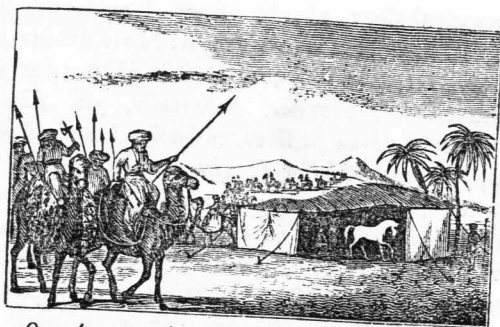

οὐδέποτε πλέον θάλουν κλαύσειν. Πιθανὸν ὅτι οὐδ' ἐν ἄτομον εὐρίσκεται εἰς τὴν Χριστιανικὴν ταύτην γῆν, τινὲς τῶν προγόνων τοῦ ὁποίου δὲν ἐτίμων τὴν Γραφὴν, ἐνῶ ἔζων, πλέον παρὰ ζῶν· καὶ οὔτινες δὲν ἐδίοντο θερμῶς νὰ τιμῶσιν αὐτὴν ὁμοίως καὶ οἱ ἀπόγονοί των. Χιλιάδες προσέτι ἐσφράγισαν μὲ τὸ ἴδιον αἷμα τὴν πίστιν των εἰς τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς, ἀσμένως χύνοντες το εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸ μαρτύριον, τοὺς ἐνίσχυε νὰ θριαμβεύωσι κατὰ τῶν βασανῶν αὐτοῦ.

Τὰ ἐξ αὐτῆς ὅμως ἀποτελέσματα δὲν περιορίζονται εἰς ἄτομα. Ἐθνη ἔγιναν ἐπίσης μέτοχα τῶν ευεργεσιῶν της. Τὴν Γραφὴν ἔχοντες καὶ μάχαιραν καὶ ἀσπίδα οἱ πρῶτοι κήρυκες τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξῆλθον 'νικῶντες, καὶ ἵνα νικήσωσιν.' Ὅχι ὀλιγώτερον δυνατὴ παρὰ τὴν θραυματουργὸν τοῦ Μωϋσέως ῥάβδον, μόνον ἐγγίξασα κατηδάφισε τῶν Ἐθνικῶν τοὺς ναοὺς, καὶ ἀνέτρεψε τὴν τόσους αἰῶνας ἐγειρομένην τῆς δεισιδαιμονίας καὶ εἰδωλολατρείας οἰκοδομήν. Αὐτὴ καὶ αὐτὴ μόνον εἶναι ἡ αἰτία, ὅτι ἡμεῖς δὲν προσφέρομεν τὴν λατρείαν μας εἰς εἰδώλου ναόν· ὅτι ὁ Ζεὺς, ὁ Διόνυσος, καὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲν εἶναι οἱ θεοὶ μας· ὅτι μέθη καὶ ἀκαθαρσία δὲν συνιστοῦν τὴν θρησκείαν μας. Ὅπου ἐπενεργεῖ, ἐπικρατοῦν ἡ ἐγκράτεια, ἡ φιλοπονία, καὶ ἡ ευχαρίστησις· φυσικὰ καὶ ἡθικὰ θεινὰ ἐξορίζονται ἡ σμικρύνονται· ἐκκλησίαι δὲ, νοσοκομεῖα, καὶ ἄστυα διὰ σχεδὸν παντὸς εἶδους ταλαιπωρίαν, καλλωπίζουσιν τὴν γῆν, καὶ εὐφραίνουν τὸ φιλανθρωπικὸν ὄμμα. Τοιαῦτα εἶναι τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ὅσα καὶ αὐτὴ ἡ ἀπιστία, ἐὰν εἶχεν εἰλικρίνειαν, ἤθελεν ὁμολογήσειν ὅτι ἡ Γραφὴ ἐχορήγησεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Σχεδὸν σύγχρονος μὲ τὸν ἥλιον, τὸ ἀρμοδιώτατον αὐτῆς ἔμβλημα, χύνει ὡς ὁ φωστὴρ ἐκεῖνος, ἀπαρχῆς τῆς ὑπορξέως της μέχρι τοῦδε, ἀδιάλειπτον φωτὸς ρεῦμα ἐπὶ τὸν ἐσχατισμένον καὶ ἄθλιον τοῦτον κόσμον. Τίς λοιπὸν δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου ἔδωκε τὴν Γραφὴν νὰ ᾔναι 'λύχνος τοῖς ποσὶν ἡμῶν, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις ἡμῶν;' Τίς βλέπων τὴν πηγὴν ταύτην ἐτι πλήρη καὶ ἐκχειλίζουσιν, μ' ἔλα τὰ πίνοντα ἐκ τῶν ὑδάτων αὐτῆς ἐκατομμύρια, δύναται ν' ἀμφιβεβῇ ὅτι ἔχει ἀληθῆ, ἂν καὶ ἄόρατον, μὲ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τῆς ζωῆς συνέχειαν, ὅστις ῥέει διαπαντὸς εἰς τὴν δεξιάν τοῦ Θεοῦ;

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ, Η ΒΕΔΟΥΙΝΟΙ.

Οἱ Ἀραβες, οἱ κατοικοῦντες εἰς πόλεις, μάλιστα δὲ εἰς τὰς παραθαλασσίους, ἔλαβαν διὰ τοῦ ἐμπορίου τοσαύτην ἐπιμιξίαν μὲ ἄλλογενεῖς, ὥστε τὰ παλαιὰ των ἡθῆ καὶ ἔθῃ ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐχάθησαν. Ἀλλ' οἱ καθ'αυτοὺ Ἀραβες, οὔτινες πάντα ἐτίμησαν τὴν ἐλευθερίαν μᾶλλον τοῦ πλούτου καὶ τῆς τρυφῆς, διάγουν ὑπὸ σκηνάς, καὶ φυλάττουν ἀκόμη τὸ πατριαρχικὸν εἶδος

τῆς κυβερνήσεως, τὰς ἑξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῶν προγόνων των. Οὗτοι, Βεδουῖνοι λεγόμενοι, θεωροῦν μ' ἐσχάτην περιφρόνησιν τοὺς διαιτωμένους εἰς πόλεις καὶ οἴκους· ἐὰν δὲ ποτε ἀναγκασθῶσιν ἀπὸ τὰς περιστάσεις νὰ διατρίψωσι καὶ αὐτοὶ πρὸς καιρὸν εἰς πόλιν, φαίνονται ἄκρως ἀνυπόμονοι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς σκηνάς καὶ τὰς ἐρήμους κατοικίας των. Εἶναι δὲ λησταὶ ἐξ ἐπαγγέλματος· ἀλλ' εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν προσάπτουν τὴν ἐλαχίστην ἀδικίαν ἢ ἀτιμίαν. Ἐὰν ὄνειδισῇ τις αὐτοὺς διὰ τὰς ἀρπαγὰς των, ἀπολογοῦνται τολμηρῶς, ὅχι ἐνδεῖαν προφασίζόμενοι, ἀλλὰ δι' ἐσχυρίζομενοι ὅτι ἔχουν δικαίωμα ν' ἀρπάξωσιν. Εἶναι, λέγουσιν, οἱ κύριοι τῆς ἐρήμου, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν πατέρα των Ἰσμαὴλ ὡς τὸ μόνον αὐτοῦ μερίδιον· οὐδεὶς ξένος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περνᾷ δι' αὐτῆς· ἀλλ' ὅποιος θέλει, ἀνάγκη πᾶσα νὰ πληρόνῃ—ἐθελὼν ληστεύειν καὶ φορολογεῖν τὰ κερβάνια. Εἶναι ὅμως σπανιώτατον νὰ σφετερισθῶσιν ὅλας τὰς πραγματείας· ἐξ αὐτῶν αἱ πλείότεραι, καὶ συχνάκις αἱ πολυτιμότεραι, τοῖς εἶναι ἄχρηστοι· εὐχαριστοῦνται δὲ μὲ τροφὰς καὶ ἐνδύματα, ἔπλα καὶ ἐφίππεια, καὶ μὲ ἀργυρίου ποσότητα, τὴν ὅποیان προσδιορίζουν νὰ συναχθῇ ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ κερβανίου, ὡς λύτρον καὶ διὰ τοὺς ὁδοιπόρους αὐτοὺς καὶ διὰ τὰς ἐπιλοίπους πραγματείας. Ἡ ποσότης αὕτη εἶναι μὲν πολλῶς ἀδρά· ἀλλ' ἐπὶ δρόμων συνηζομένων ἀπὸ κερβάνια, προσέχουν νὰ μὴν ᾔναι τοσαύτη, ὥστε διόλου νὰ ἐμποδίσῃ πραγματευτὰς καὶ ὁδοιπόρους ἀπὸ τὸ νὰ περνῶσιν ἐκεῖθεν· καθότι ἡ πείρα τοὺς ἐδίδαξεν, ὅτι ἐπωφελέστερον εἶναι νὰ λαμβάνωσιν ὀλίγον ἀπὸ πολλοὺς παρὰ πολὺ ἀπὸ ὀλίγους. Συχνάκις, μ' ἔλα ταῦτα, πίπτουν εἰς καταχρήσεις τόσο ὑπερβολικὰς, ὥστε οἱ ἀξιολογώτεροι δρόμοι παραιτοῦνται διὰ χρόνους.

Εἰς τὰς ληστείας των οἱ Ἀραβες σπανίως χύνουν αἷμα, ὅταν δὲ γένῃ ἀντίστασις· τοῦτο δὲ συμβαίνει σπανιώτατα, διότι καὶ οἱ πλέον γενναῖοι τρομάζουσιν στοχαζόμενοι ὅτι, καὶ εἰς μόνους Ἀραβῶν ἐὰν χάσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, λαμβάνουν φοβερὰν ἐκδίκησιν οἱ σύντροφοί του. Ἐὰν ἡ συνοδία φαίνεται πολλὰ δυνατὴ, οἱ Βεδουῖνοι δὲν ἐπιχειροῦν νὰ τὴν ἐνοχλήσωσιν· ἐὰν δὲ ᾔναι ἀσθενὴς, ὁ μόνος σωτηριώδης τρόπος εἶναι ὑποταγή. Ἡμεῖς αὐτοὶ περιωδύσαμεν ἄοπλοι χωρὶς προσωπικὴν βλάβην· γνωρίζοντες δὲ τὸν Βεδουινικὸν χαρακτῆρα, δὲν ἐθαυμάσαμεν ποσῶς, ἂν καὶ ὑπερελυπήθη.

μεν, μαθόντες πρό ὀλίγων ἐτῶν, ὅτι ἀπὸ πέντε Ἄγ-
γλων, οἵτινες ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Βαγδάτιον φοβερώ-
τατα ὠπλισμένοι, καὶ μετὰ σταθεράν ἀπόφασιν ν' ἀντι-
σταθῶσιν, οἱ μὲν τρεῖς ἐφονεύθησαν εἰς τὸν δρόμον, οἱ
δὲ λοιποὶ εὐτύχησαν νὰ σωθῶσιν, ἀφοῦ ἔχασαν πᾶν
ὄ, τι εἶχαν.

Συνήθως ὁ Ἀραβὶς περιποιεῖται μ' εὐνοίαν καὶ φιλο-
ξενίαν τοὺς ὁδοιπόρους, ὅσους αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐλήστευσε·
τοὺς παρέχει τροφὰς καὶ παλαιὰ φορέματα, ἀφοῦ τοὺς
γυμνώσῃ ἀπὸ τὰ νεώτερα ἰδικά των, καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς
διὰ νὰ μὴ χαθῶσιν εἰς τὰς ἄμμους τῆς ἐρημίας.

Οἱ Βεδουῖνοι δὲν ὑπετάχθησαν ποτὲ εἰς ξένους δορι-
κτῆτορας· ὀλίγοι μόνον φυλαὶ κατοικοῦσαι πλησίον τῶν
μεγαλοπόλεων Βαγδατίου, Μοσουλ, Ὁρφας, Δαμασκού,
καὶ Χαλεπίου, ὑπόκεινται εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς
Τουρκίας. Ἐκάστη φυλὴ ἔχει τὸν ἀρχηγόν της· ὅταν
δὲ προσβάλλῃ κατ' αὐτῶν ἐχθρὸς ἄλλοεθνῆς, συνεννοῦ-
νται πολλαὶ γειτονικαὶ φυλαὶ πρὸς κοινὴν ὑπεράσπισιν.
Πολεμοῦν δὲ καὶ μεταξύ των αἱ φυλαὶ αὗται, ἀλλὰ δὲν
εἶναι οὔτε μακροχρόνιοι οὔτε αἱματώδεις οἱ ἀγῶνές των.

Ὁ πόλεμος εἶναι τὸ μέγα ἔργον τῶν Βεδουίνων, ἀλλὰ
συγχρόνως ἐπιμελοῦνται καὶ τὰ βροσκήματά των. Οἱ
τῶν μεγάλων φυλῶν ἄρχοντες ἢ εὐγενεῖς ἔχουν πλῆθος
καμήλων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι χρησιμεύουν διὰ πόλε-
μον, ἄλλαι διὰ νὰ μεταφέρωσι τὰς πραγματείας τῶν
ἐμπόρων ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, καὶ ἄλλαι διὰ πώλησιν.
Αἱ μικρότεραι φυλαὶ, αἱ ὀλιγώτερον πλοῦσαι καὶ ἀνε-
ξάρτητοι, βόσκουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον πρόβατα. Τὴν
γεωργίαν καὶ ἄλλας ἐπιπόνους ἐκδολεῦσεις ἀφίνουν εἰς
τοὺς ὑπηκόους των, ἤτοι κοινούς Ἀραβας.

Τῶν Βεδουίνων αἱ σκηναὶ κατασκευάζονται ἀπὸ
χονδροειδῆς μελόγχορρινον πανίον, ὑφασμένον ἀπὸ τὰς
ἰδίας των γυναῖκας· τοῦτο ἐκτείνεται ἐπάνω ἐπτά ἢ
ἐννέα πασσάλων ὀρθίως ἐμπηγμένων εἰς τὴν γῆν, τοῦ
μέσου ὄντος ὑψηλοτέρου. Αἱ μεγαλῆτεροι σκηναὶ σύγ-
κινται ἀπὸ δύο τρεῖς κατατομάς, ὥστε νὰ ἔχωσι χωρι-
στὰ δωμάτια διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ
διὰ τὰ οἰκιακὰ ζῶα. Οἱ πένητες, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ
χορηγήσωσι τὴν δαπάνην τακτικῆς σκηνῆς, ἐξαπλόνουν
κομμάτιον τι πανίου, τὸ μεγαλῆτερον ἀπ' ὅσα ἔχουν,
πλησίον δένδρου τινοῦ, ἢ λαμβάνουν σκέπην ἀπὸ τὸν
καύσωνα καὶ τὴν βροχὴν εἰς τὰ σπήλαια τῶν βράχων.
Εἰς σκηνὴν Βεδουίνου ὑπάρχουν ὀλιγώτατα ἐπιπλα-
τά· τὰ χρησιμεύει ὡς τράπεζα, καθέκλαι, καὶ κράβ-
βατος· τὰ περιπλέον ἐνδύματα φυλάττονται εἰς σάκ-
βατος. Τὰ μαγειρικά σκεύη εἶναι ἀπλοῦστα καὶ εὐ-
μετακόμιστα. Αἱ χύτραι εἶναι καμωμέναι ἀπὸ χαλ-
κὸν κασιτερωμένον· τὰ πινάκια ἐκ τῶν αὐτῶν μετάλ-
λων, ἢ ξύλιν· τὴν ἐστίαν των κτίζουν εὐκόλως, διότι
μόνον βάλλουν τοὺς λίβητας ἐπάνω δύο πετρῶν, ἢ ἐπά-
νωθεν λάκκου ἐσκαμμένου εἰς τὴν γῆν. Δὲν ἔχουν
οὔτε κουτάλια, οὔτε περόνια, οὔτε μαχαίρια. Στρογ-
γύλον κομμάτιον δέρματος χρησιμεύει ὡς τραπέζομάν-
τιλον· εἰς αὐτὸ δὲ φυλάσσονται καὶ τὰ περισσεύματα

τῆς τραπέζης. Τὸ βούτυρον, τὸ ὁποῖον ἡ θερμότης
ταχέως διαλύει, τὸ φυλάττουν εἰς ἀσχοῦς. Διὰ τὸ νε-
ρὸν ἔχουν αἰγὸς δέρματα· κούπα χαλκίνη, καλῶς γανω-
μένη, χρησιμεύει ὡς ποτήριον. Ἀνεμόμυλοι καὶ νερό-
μυλοι ἀγνοοῦνται· ὁ σίτος ἀλέθεται εἰς μικροὺς χειρο-
μύλους. Οὔτε φοῦρνοι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν ἐρημον· ἡ
ζύμη ἢ πλάσσεται εἰς μίαν μεγαλὴν πῆτταν, ἐφηνο-
μένην ἐπάνω εἰς στρογγύλην σιδηρᾶν πλάκα, ἢ σχημα-
τίζεται εἰς μεγάλους βῶλους, οἱ ὁποῖοι θέτονται μεταξὺ
διαπύρων ἀνδράκων, ἕως οὗ νὰ ἐψηθῶσιν ἀρκετά. Αἱ
τράπεζαι τῶν προϋχόντων τῆς ἐρήμου, οἵτινες ἄλλο δὲν
ἀπαιτοῦν εἰ μὴ πικρά φει, στρώνονται ἀπὸ μέγα ξύλι-
νον πινάκιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ δοῦ-
λοι μετέχουν ἀλληλοδιαδόχως, ἕως οὗ νὰ κενωθῇ τὸ
πινάκιον, ἢ νὰ ἐμπλησθῶσιν ἅπαντες.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΠΥΡΚΑΙΑ, Εἴτε ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΟΣΙΑΣ.

ΤΑ πλείοτερα πράγματα εἶναι μέσα ἢ ἀδιάφορα,
τρόπον τινα, ἐκ φύσεως, ἐπεὶδὴ κατὰ διαφοροὺς περι-
στάσεις δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸ καλὸν, ἢ νὰ
γίνωσι τοῦ κακοῦ αἰτία, ὥστε ἡ φρόνησις κυρίως ἀπο-
φασίζει τὴν τύχην των. Ἡ μάχαιρα εἶναι ὁμολογου-
μένως τὸ βιωφελέστατον ἐργαλεῖον εἰς τὴν οἰκονομίαν
καὶ πολλὰς τέχνας· ἀλλ' εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ
παιδιοῦ γίνεται ἐπικίνδυνον, καὶ ὁ τυφλωμένος ἀπὸ
θυμὸν ἢ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἀνθρώπου τὴν
μεταχειρίζεται πᾶσαν ἡμέραν ὡς μαιφονίας ὄργανον.
ἢ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αὐτοχειρίαν. Καὶ φυτὰ δὲ
πολλὰ, προσωρισμένα ἀπὸ τὴν θεῖαν πρόνοιαν νὰ ἰατρεύω-
σι τὰς ἀρρώστιας, ὁ δυστυχὴς ἔρωσ καὶ ἡ ζηλοτυπία
μετέστρεψεν εἰς δηλητήρια φάρμακα δυνάμενα νὰ κόψω-
σι τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ συντηρήσωσιν.
Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ μακρολογῶ, οὔτε ἡ δόξα οὔτε ἡ παι-
δεία οὔτε ὁ πλοῦτος αὐτὸς δὲν εἶναι πλὴν ἀγαθὰ ἁμι-
κτα, ἐπεὶδὴ ἡ πονηρὰ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὰ διαστρέ-
φει ἀκαταπαύστως πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων.

Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ
ὁ οἶνος· διότι πατὸν ἡδὺ καὶ ἀρμόδιον εἰς τὸ νὰ αὐξή-
σῃ ὅπως οὖν τὰς δυνάμεις τοῦ γέροντος ἀνθρώπου, ἢ νὰ
βοηθήσῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀναλαμβάνοντος ἀσθενοῦς,
κατήντησε διὰ τῆς καταχρήσεως πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους
ἀρχὴ ἀπειρῶν ἀνοσιουργημάτων καὶ φόνων, πρὸς τοὺς
πίνοντας δὲ αὐτοὺς αἰτία πολλῶν ὑπόλων παθῶν, τὰ
ὁποῖα διὰ τὴν χρονικότητα μένουσιν ἀνίατα.

Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα λογίζονται μηδὲν, συγκρινόμενα μὲ
τὸν τρομερὸν ἐμπρησμόν, τοῦ ὁποῖου ἐγίναν θύματα τινὲς
μέθυσοι ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς ζωῆς των, χωρὶς οἱ ἄθλιοι
νὰ λάβωσιν οὔτε μίαν μόνην στιγμὴν καιροῦ διὰ νὰ
θεωρήσωσιν ὅσα ἐτόλμησαν κακὰ, καὶ καταναυττόμενοι
νὰ μετανοήσωσιν. Ἐρχομεν τῶνόντι παραδείγματα, ὅτε
τὸ σῶμα τῶν μεθύσων ἐκώη ἀπὸ ταῦτάματα, χωρὶς νὰ